

καὶ τὰ κελλία τῆς ἡ Μονῆ τῆς Βαρνάκοβας, ἡ ἱστορικὴ βυζαντινὴ μονή, ἐντὸς τῆς ὑποίας κατὰ τὰ 1755 ὁ ἀρματωλὸς Κωνσταντᾶρας ἐπετέλλεσε τὸν ὀρμητικώτερον κατὰ τῶν πολιορκητῶν τούρκων θρίαμβον. Ταῦτα διαδέχονται τὰ βουνὰ τοῦ Λιδωρικίου μὲ τ' αὐτὰ χρώματα, τὰς αὐτὰς γραμμάς, τὸ αὐτὸ φῶς, ὁμαλὰ τὴν θέαν, ὑπισχνούμενα εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐνυπάρχουσιν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Τοιοῦτον ἀπατηλὸν γόητρον θὰ ἐξήσκουν βεβαίως κ' ἐπὶ τῶν ἀθανάτων κλεφτῶν μας ὥστε νὰ τοὺς ἀναγκάζουν μόλις ἀποχωριζομένους νὰ τὰ ἐπιθυμῶσι πάλιν, νὰ τ' ἀναζητῶσι διακαῶς μ' ὄλην τὴν τραχύτητά των. Συγκίνησις κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν θέαν τῶν βουνῶν ἐκείνων. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, μὲ τὴν αὐτὴν θερμὴν ἐν τῇ κεφαλῇ, τὴν αὐτὴν ἐλαφρότητα ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐπάτησα τὰς ἄκρας των, ἠκολούθησα τὰς στενωποὺς των, διεσκέλισα τοὺς χειμάρρους των, εἰσῆλθον καὶ ἀνεπαύθην κεκοπιτικῶς καὶ καθιδρῶς ἐντὸς τῶν σπηλαίων των, διενυκτέρευσα ἐπὶ τῶν κορυφῶν των σκέπην ἔχων τὸν ἑναστρὸν οὐρανόν, συντρόφους τοὺς βρωμαλέους κατοίκους των καὶ τροφήν διανοητικὴν ἀνδρотреπεῖς διηγήσεις. Τώρα ὅμως μάτην προσεπάθουν ν' ἀναγνωρίσω μέρος τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον διῆλθον τότε· ὅλα συνεχέοντο, συνεπλήρουν τὸ ἐν τὸ ἄλλο ὡς τὰ χρώματα ἐπὶ πίνακος ζωγράφου!

Πρὸς τὰ δεξιὰ μας ἀνοίγεται εὐρεῖα κοιλάς· ἐπὶ ἐξώστου σχηματισθέντος ὡσεὶ ἐκ προσχώσεων τῶν καταρρεόντων ἀπὸ τοῦ βουνοῦ νερῶν, ὑψηλοῦ ἀπὸ τῆς ὁμαλῆς γῆς καὶ τῆς κοίτης τῶν χειμάρρων, χαμηλοῦ ὅμως ἀφ' ἡμῶν, φαίνονται συγχεόμενα μὲ τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἀγρούς δύο χωρίδια, ὁ Ἀσπριᾶς καὶ ἡ Ἀνδριβίστα. Ἀνήκουν καὶ τὰ δύο εἰς τὸν δῆμον Ἀποδοτίας, ἔχουν περὶ τοὺς 200 κατοίκους ἕκαστον, διανέμονται ἐξ ἴσου τοὺς ἀγρούς καὶ τὴν πτωχείαν των καὶ παρίστανται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ διαβάτου μὲ τὴν αὐτὴν κλυθυμητῶν ὄψιν καὶ τὸ τετραγωνικὸν πράσινον παραπέτασμα, τὸ *Κεφαλάρι* ἐπὶ κεφαλῆς. Εἶνε παράδοξος ἡ ἰδιοτροπία αὕτη, ἡ ἀπαντωμένη καθ' ὅλα τὰ χωρία καὶ τὰς κόμας τῶν Κραβαρῶν. Οἱ Κραβαρίται ἐνῶ ἀγαλλισθῶσιν εἰς τὴν θέαν παμφάγου πυρᾶς καὶ μένουν ἀσυγκίνητοι εἰς τὴν βρέμουσαν ἀποτέφρωσιν τοῦ ὠραιότερου δένδρου — ὅπως πᾶς Ἕλληνας, — κρίνουν ἀπαραίτητον νὰ ἔχωσιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γωρίου των ἐν δασύλλιον. Διὰ κοινῆς φροντίδος οὔτε ξυλεύονται ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀνά-

πτουν πυρᾶν εἰς τοὺς μυχοὺς του, οὔδ' ἐπιθυμοῦν κἄν ὁμιλοῦν πολλάκις περὶ αὐτοῦ μετὰ τινος θρησκευτικοῦ φόβου, ὡς νὰ ὑπολανθάνη ἀκμαῖος εἰς τὰ στήθη των, ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ φόβος τῶν δρυάδων νυμφῶν. Λυπηρὸν ὅτι δὲν ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν δασῶν ὁ σεβασμὸς των οὕτως!

Ἦδη ἐβαίνομεν ὑπὸ σκιάν. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ὀπισθεν τῶν βουνῶν χωρὶς νὰ ἴδωμεν εἰμὴ κατ' ἀντανάκλασιν τὴν βασιλικὴν πορφύραν του. Ἐνυκτώθημεν μετ' ὀλίγον ἐντὸς σκοτεινοῦ δάσους καστανεῶν καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ πεζοπορῶμεν. Εὐτυχῶς δὲν εἴμεθα μακρὰν τοῦ τέρματος τῆς πορείας μας. Κυλιόμενοι ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν, ἀπὸ λάκκου εἰς χάνδακα, ἐν σκοτίᾳ καὶ βαθύμῳ ἀπογνώσει, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς Μεγάλα Λομποτινά, ἐνθα ἐτύχομεν τῆς θορυβώδους ὑποδοχῆς πολυαριθμῶν σκύλων!

Ἔπειτ' ἐσυνέχισεν

A. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Τὰ κάτωθι δημοσιευόμενα δύο ποιημάτια εἶχον προταθῆναι ἐν τῷ παραρτήματι τῆς Ἑστίας εἰς μετάφρασιν, πᾶσαι δ' αἱ ἀποσταλεῖσαι μεταφράσεις αὐτῶν ἐκρίθησαν ἀδεξιόταται. Νῦν μετὰ τὸ ἀτυχὲς πέρασ τοῦ μακροῦ μεταφραστικοῦ ἀγῶνος ἐλήφθησαν ταῦτα ἀνωνύμως μὲν, ἐλέγχοντα ὅμως διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀποδόσεως τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς ἐντέχνου καὶ χαριστάτης ἐκτελέσεως δοκιμωτάτην γραφίδα. Σ.Τ.Δ.

ΞΕΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἐνα βιβλίον βρῆκα ἓνα ξερό
Τριαντάφυλλο μὲ φύλλα πατημένα·
Ψάχνω τὸ νοῦ μου... ναῦρω δὲ μπορῶ,
Ποιανοῦ τὸ χέρι τῶκοψε γιὰ μένα.

Βραδυάζει.. καὶ δὲ φέγγει ὁ νοῦς μου πειλῶ.
Κοντεύει τὸ καντήλι μου νὰ σβύσῃ·
Κ' ἐγὼ κοντεύω νὰ μὴ ξέρω, ποῖα
Μ' ἀγάπησε, ποῖός μ' ἔχει ἀγαπήσει.

(Lenau)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ἐν τῷ περιστέρῳ γύρισα, καὶ τοῦπα· Περιστέρη,
Πέταξε πέρα... πέρασε δάση, βουνά, κλαριά,
Καὶ τὸ βοτάνη φέρε μου, ποῦ ἀγάπη θὰ μοῦ φέρῃ·
Κ' ἐκεῖνο μ' ἀποκρίθηκα: Εἶνε πολὺ μακρὰ!

Γύρισα τότε ἔς τὸν ἀητό: Ἀητέ, θέλω μιά χάρι·
Θέλω τὴ φλόγα τ' οὐρανοῦ γι' αὐτὴν ποῦ μὲ γελᾷ.
Μόνο ἡ φτεροῦγά σου ἔμορφε νὰ πάη νὰ μοῦ τὴν πάρῃ·
Καὶ μ' ἀποκρίθηκα ὁ ἀητός: Εἶνε πολὺ ψηλά!

Ἐν τῷ γυπα τότε στράφηκα: Σὺ πάρε τὴν καρδιά μου,
Γεμάτη ἀπὸ τὸν πόθο τῆς, καὶ φάγε τὴν γοργά.
Ἄφησε μόνον ὁ, τι βρῆς γερό ἔς τὰ σωτικά μου·
Κ' ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε: Εἶνε πολὺ ἀργά!

(François Coppée)

